

свързва съ другъ, както чловѣкъ съ чловѣка, а свързва ги въ едно нужда-та и потрѣба-та за помянѣкъ. Колко-то малка и да бѣде потрѣба-та на нѣкой чловѣкъ, тя ся посрѣща и удовлетворява само съ трудъ или съ свой или съ людскый. Имотенъ чловѣкъ и да не работи ничто, а само да троши что-то сѣ изработили другы, доклѣ всичко потроши, все пакъ и той замѣнява една работѣ съ другѣ, единъ трудъ съ другъ, наистинѣ не свой трудъ а нѣчій. Тоя имотъ, кой-то той така лудо и лесно прѣска, нѣкога си е былъ набранъ съ трудъ и мѣжѣ. Родителю-ти или роднины-ты тяжко сѣ ся мѣчили и трудили доклѣ спечялять и наберѣть тоя имотъ, кой-то наслѣдници-ти така глупаво распелѣвать. Нѣ това е единъ грѣхъ противъ естественнй законъ, по кой-то всякой трѣбува да работи; за това и тяжко ся наказва тоя грѣхъ: разсинпици-ти откакъ распелѣжтъ всичко най-напоконъ не имъ остая друго освѣнь или да теглять черно тегло или да ся заловятъ за нѣкож честнѣ работѣ. Друго е съ оня имотъ, кой-то ся влага и връти добрѣ; зачто-то ако и да трѣбува вси да работимъ, пакъ не ся глѣда, кой что работи, нѣ само да ли му е работа-та полезна; а каза ся вече, че умно-то врътене имота е полезно, и че то става съ трудъ, съ много грыжи и съ вниманіе.

Ако не си былъ честитъ да ти оставятъ нѣчто готово баща ти, майка ти или нѣкой роднина, то никой нѣма да тя погладне; никой нѣма да ти даде ни хранѣ, ни облѣкло; никой нѣма да тя прибере, ако ся не стягнешъ да работишь что-годѣ; а съ вѣтъръ не ся живѣе. Заловишь ли ся за нѣкож работѣ, ето ти тогава всичко готово, наспротивъ колко ти чини работа-та. Тогава работи за тебе и шивачъ, и обу-